

УДК 81'373.42: 811.111
DOI 10.32999/ksu2663-3426/2019-1-28

АНАЛІЗ СЕМАНТИЧНИХ УМОВ ФУНКЦІОНУВАННЯ ЯВИЩА ПАРОНІМІЧНОЇ АТРАКЦІЇ

Кіщенко Юлія Володимирівна,
кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри практики іноземних мов
Херсонський державний університет
yuliyavlad360@gmail.com
orcid.org/0000-0002-0899-7322

Метою цієї статті є висвітлення структурно-семантичних особливостей і умов, які забезпечують функціонування в тексті такого явища, як паронімічна атракція. Поставлена мета і сам об'єкт вивчення визначили використання такого **методу**, як метод структурно-семантичного аналізу, завдяки якому вможливується класифікація прикладів паронімічної атракції та узагальнення особливостей їх функціонування в мовленні. Залучено метод контекстуально-ситуативного аналізу для розуміння та пояснення інформативного та емоційно-оцінювального значення прикладів паронімічних висловів у конкретних типах текстів.

Установлено, що паронімічна атракція визначається як навмисне позиційне зближення лексичних одиниць, які мають однакову або формально подібну кореневу морфему, що веде до поєднання елементів смислу обох слів для позначення нового поняття. Сутність паронімічної атракції полягає в тому, що ці подібні за загальною семантикою слова вступають у відносини семантичної контамінації, а це своєю чергою веде до їх семантичних або формальних змін, а інколи – до утворення нової одиниці.

Виявлено, що використання паронімів зазвичай веде до утворення несподіваних смислових зв'язків, при цьому при додаванні двох смислів у результаті маємо не їх суму, а нові смисли. Паронімами може стимулюватися поява позитивної або негативної емоційності, в конкретному мовленнєвому контексті ними може створюватися більш чи менш очевидна гра слів.

Зазначено, що в результаті використання паронімії виникає амбівалентність, яка досягається за рахунок асоціативного переосмислення етимологічно споріднених слів або похідних одиниць в оказіонально створеному синтагматичному оточенні, а також за рахунок випадкової формальної подібності коренів, що представляють різні поняття, які, поєднуючись у паронімічній атракції, надають нових смислових відтінків паронімічному висловлюванню.

Таким чином, паронімічна атракція є прийомом співвіднесення в мовленні формально подібних мовних одиниць задля створення формально-смислової гри, в ході якої прототипи паронімічної атракції вступають у складний процес семантичного перетворення. Наслідком останнього стають кореляти, які утворюють експресивно-оцінювальне висловлювання. Формальним критерієм паронімічної атракції можуть бути повторювані комплекси звуків або літер. Необхідно враховувати також такі чинники, як ідентичність порядку слідування східних графем або фонем у корелятах, початкове або прикінцеве розташування в них одиниць, які співпадають, наявність рими тощо.

Ключові слова: структурно-семантичні особливості, семантична контамінація, амбівалентність, паронімічне висловлювання, формально-смислова гра.

ANALYSIS OF SEMANTIC CONDITIONS FOR THE FUNCTIONING OF PARONIMIC ATTRACTION

Kishchenko Yuliia Volodymyrivna,
Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor,
Associate Professor at the Practice of Foreign Languages Department
State University of Kherson
yuliyavlad360@gmail.com
orcid.org/0000-0002-0899-7322

The aim of this article is to highlight structural and semantic specific features and conditions that make it possible for the notion of paronymic attraction to function in the text. The aim and the object of the research have determined the usage of the method of structural and semantic analyses due to which it is possible to classify the examples of paronymic attraction and to generalize peculiarities of their functioning in speech. The method of contextual and situational analysis is also applied in order to understand and to explain the informative, emotional and evaluative value of the examples with paronymic expressions in concrete types of texts.

The article states that paronymic attraction is defined as a purposeful positional overlapping of lexical units that have the same or formally similar root morphemes. This fact provides for the combination of sense elements of both the words to denote a new phenomenon. The essence of paronymic attraction lies in the fact that these similar in their general semantics words enter the relations of semantic contamination, that, in its turn, leads to their semantic or formal changes or sometimes to the formation of a new unit.

It has been found out that the usage of paronyms, as a rule, results in the appearance of unexpected semantic relationships, when adding two meanings equals not their sum but new meanings. Paronyms can stimulate the appearance of positive or negative emotionality; they can also create more or less evident play on words in the concrete speech context.

It is stated that the usage of paronymy results in the appearance of ambivalence that becomes possible due to the associative rethinking of etymologically related or derived words in the occasionally created syntagmatic environment. It may also be possible due to the random formal identity of the roots that denote different phenomena, which, if combined in paronymic attraction, will provide new connotations for the paronymic expression.

Thus, paronymic attraction is a method of correlating in speech formally similar language units in order to create a play on the form and the meaning, in the course of which the prototypes of paronymic attraction enter a complicated process of semantic transformation. The result of the latter is the appearance of correlates that form an emotional and evaluative expression. The formal criteria of paronymic attraction can be repeated complexes of sounds or letters. It is necessary to take into account such factors as the identity of the position of the similar graphemes or phonemes in the correlates, the initial or final position of the units that coincide, the presence of the rhyme etc.

Key words: structural and semantic specific features, semantic contamination, ambivalence, paronymic expression, play on the form and the meaning.

1. Вступ

Відомо, що суть тексту визначається його функцією в комунікативному процесі, яка полягає в передачі певної інформації. Сучасні завдання лінгвістики тексту включають у своє коло аналіз символічних, прагматичних та інших аспектів для адекватного сприйняття тексту та його декодування.

Актуальність цієї статті визначається тим фактом, що багатогранна природа слова здавна спонукала лінгвістів до вивчення відповідностей між його двома сторонами – формою та змістом. На наш погляд, саме в паронімічній атракції ці дві характеристики мовної одиниці проявляються особливо яскраво, адже близькість або навіть ідентичність форми різних за змістом слів використовується в ній для створення додаткових смислових ефектів.

Явище паронімічної атракції наразі є одним з найбільш обговорюваних і недостатньо розроблених у сучасній лінгвістиці, хоча інтенсивне вивчення цього феномену припадає на 60–90-ті роки минулого століття. Є декілька точок зору щодо його онтології. Серед напрямів дослідження зазначеного явища в науково-лінгвістичному просторі можна виділити широке розуміння паронімії, в межах якого всі співзвучні слова відносять до паронімів (Критенко, 1968; Євграфова, 1973; Кузнецова, 1977); вузьке розуміння даного явища, відповідно до якого паронімами вважаються однокореневі та схожі за звуковою оболонкою слова (Ніконов, 1980; Розенталь 1985); за третім напрямом паронімами називаються різнокореневі, але подібні слова (Григор'єв 1993; Ткаченко 1982). На нашу думку, дослідження О.В. Воронюк (Воронюк, 1998) є найбільш удаюю спробою подолати наявні

розбіжності щодо визначень та підходів стосовно паронімічних явищ, і слідом за нею ми визначаємо паронімічну атракцію, як навмисне мовленнєве зіткнення слів, які мають звукові або графічні подібності, в результаті чого утворюються нові поняття або нові комбінації сем.

Метою статті є висвітлення структурно-семантичних особливостей і умов, які забезпечують функціонування в тексті такого явища, як паронімічна атракція. При цьому під семантичними умовами ми розуміємо необхідні формальні та семантичні критерії (формально-семантичні характеристики) ідентифікації зазначеного явища в тексті. Поставлена мета і об'єкт вивчення визначили використання такого методу, як метод структурно-семантичного аналізу, завдяки якому вможливується класифікація прикладів паронімічної атракції та узагальнення особливостей їх функціонування в мовленні. Залучено також метод контекстуально-ситуативного аналізу для розуміння та пояснення інформативного та емоційно-оцінювального значення прикладів паронімічних висловів у конкретних типах текстів.

2. Сутність паронімічної атракції

Сучасні лінгвістичні дослідження визначають пароніми на формальному рівні як позитивні одиниці, оскільки вони мають спільні риси. Однак із змістової точки зору вони можуть визначатися як негативні одиниці, оскільки позначають різні поняття. Наприклад, економічний – економний (*economic – economical*). Пароніми можуть належати до однієї або до різних частин мови, можуть представляти різні граматичні словоформи одного слова. Формальна близькість

при цьому виступає тією силою (атракцією), яка притягує кореляти паронімічної пари.

Отже, паронімічна атракція визначається як навмисне позиційне зближення лексичних одиниць, які мають однакову або формально подібну кореневу морфему, що веде до поєднання елементів смислу обох слів для позначення нового поняття.

Вивчення семантичної структури корелятив паронімічної атракції виявило, що вони мають не тільки формальні спільності, але є близькими за змістом. У цьому випадку корелятами є пароніми, наприклад: *Dramatic drama* (The Reader's Digest, 2018). В кожному з корелятив наведеного прикладу можна виокремити загальну (спільну) сему «драма».

Зазначимо, що під час використання паронімічної атракції в заголовках текстів одержуємо особливе значення завдяки тому факту, що слова-кореляти виступають як ключові слова і належать до тексту в цілому. Нерідко необхідно вивчити зміст усього тексту, щоб зрозуміти значення одного з корелятив. Отже, сутність паронімічної атракції полягає в тому, що ці подібні за загальною семантикою слова вступають у відносини семантичної контамінації, а це своєю чергою веде до їх семантичних або формальних змін, а подекуди й до утворення нової одиниці (Воронюк, 1998).

Згідно із загальною точкою зору контамінація – це один із самостійних типів мовної гри, в результаті якої утворюються інновації контамінованої структури та семантики. При цьому в новоутвореній одиниці повинні переплітатися значення обох вихідних слів.

Використання паронімів зазвичай веде до утворення несподіваних смислових зв'язків, при цьому при додаванні двох смислів у результаті маємо не їх суму, а нові смисли. Саме непередбачуваність смислових поєднань між корелятами визначає їх право на існування й уживаність у мовленні.

Як уже зазначалося, слова-пароніми завжди поєднані одне з одним семантично й фонетико-граматично, і цей зв'язок між ними усвідомлюється мовцями. Паронімами може стимулюватися поява певної (позитивної чи негативної) емоційності, в конкретному мовленнєвому контексті ними може створюватися більш чи менш очевидна гра слів. Наприклад: Прийомний син *барона* був *баран* (Л. Костенко). Використання омонімів і паронімів як художніх та стилістичних засобів називається парономазією: Любіть *травинку*, і *тваринку*, і сонце завтрашнього дня (Л. Костенко) (Гуцул, 2013).

Оскільки паронімічна атракція будується на відносинах, які є синтезом парадигматики і синтагматики, то вислів, який ми одержуємо в результаті, являє собою амбівалентну одиницю, смисл якої залежить від значень обох слів-прототипів і характеру відносин між цими прототипами та їх корелятами в паронімічній атракції (парадигматика), а також від їх взаємодії між собою (синтагматика) (Воронюк, 1998). Амбівалентне висловлювання складається з явного (експліцитного) й прихованого або фонового (імпліцитного) елементів, при цьому велике значення відіграє екстралінгвістичний контекст.

Амбівалентність, яка виникає в результаті використання паронімії, досягається за рахунок асоціативного переосмислення етимологічно споріднених слів або дериватних одиниць в okazіонально створеному синтагматичному оточенні, а також за рахунок випадкової формальної подібності коренів, що представляють різні поняття, які, поєднуючись у паронімічній атракції, надають нових смислових відтінків паронімічному висловлюванню. При цьому амбівалентність висловлювання може бути як толерантною, тобто доступною для розуміння навіть у ізолюваному контексті (наприклад, у газетному заголовку), так і не толерантною, тобто зрозумілою для одержувача повідомлення тільки після ознайомлення з цілим контекстом (наприклад, з усією статтею).

Прототипи набувають нової мотивації завдяки різним чинникам. Одними з них є близькість зовнішньої форми, іншими – вплив лексико-граматичних валентностей корелятив та конкретний контекст. Виникає нова семантична наповнюваність корелятив, при цьому маємо додаткову сему, яка виступає новою ознакою поняття, що номінується. Таким чином, утворений неологізм є поєднанням форми і семантики похідних одиниць з певним додатковим смисловим навантаженням. Наприклад: *District of Calamity* (*Columbia + calamity*) (Воронюк, 1998). Як бачимо, кореляти в наведеному словосполученні є близькими графічно й фонетично. В результаті виникла нова сема з акцентом на ознаку нового поняття – неспокійна ситуація в окрузі Колумбія, тобто в столиці США.

Одним із прикладів подібних утворень є паронімічна телескопія – накладання паронімічного атрактанта із заміною чи додаванням одного звука на інший атрактант, що є словом-основою. При цьому атрактанти належать або до однієї частини мови, або до

різних. На один із атрактантів, що становить основу для деривації, накладається повністю або без закінчення інший атрактант. Наприклад: Діагноз – *школіоз* звичайний (сколіоз + школа), *всеосвітня* мережа (всесвіт + освіта), *хламурний* Париж (гламур + хлам) (Полтавець, 2014).

Семантична вмотивованість паронімічної атракції може виражатися вільним словосполученням. Кореляти при цьому є членами мовленнєвого висловлювання й можуть виражати такі смислові відносини, як:

- а) суб'єкт – дія;
- б) ознака – дія;
- в) ознака – предмет;
- г) дія – об'єкт дії;
- д) дія – інструмент дії тощо.

Одним із прикладів такого висловлювання може бути реклама кондитерської фірми *The fill is the thrill* (Reader's Digest, 2018), яка базується на графічній і звуковій подібності зазначених корелятивів. У результаті утворилося паронімічне словосполучення, що складається з двох різних понять, які поєднує певний контекст. Одержувач цього рекламного слогану робить висновок, що завдяки начинці, цукерки кондитерської фабрики викликають радість. На основі цього прикладу бачимо композицію смислів двох корелятивів, об'єднаних подібністю форми.

Таким чином, паронімічна атракція є прийомом співвіднесення в мовленні формально подібних мовних одиниць задля створення формально-смислової гри, в ході якої прототипи паронімічної атракції вступають у складний процес семантичного перетворення. Наслідком останнього стають кореляти, які утворюють експресивно-оцінювальне висловлювання. *Формальним критерієм* паронімічної атракції можуть бути повторювані комплекси звуків або літер (фонографемний або графемний типи). Необхідно враховувати також такі чинники, як ідентичність порядку слідування слів східних графем або фонем у корелятах, початкове або прикінцеве розташування в корелятах одиниць, які співпадають, наявність рими тощо.

При цьому відносини між членами паронімічного ряду на формальному рівні визначаються трансформаційно. Для англійської мови найхарактернішими є трансформації чергування, прирощування, пропуску, перестановки та вставки літер або звуків, які сприймаються як графічні, або фонемні заміни, що надають корелятам нового значення. Виходячи з цього, можна класифіку-

вати типи паронімічної атракції як фонемний, графемний та семантичний (Воронюк, 1998).

Зазначимо, що *семантичний критерій* паронімічної атракції визначається як наявність семантичної контамінації між корелятами, що веде до несподіваного семантичного зв'язку. Новий парадигматичний ряд виникає під впливом контексту та синтагматичної моделі паронімічного висловлювання, і саме тому паронімічну атракцію відносять до парасинтагматичних явищ.

3. Процес утворення паронімічної атракції

Для паронімічної атракції в цілому є притаманним порушення закономірностей сполучуваності лексичних одиниць. Цікавим убачається приклад, коли кореляти виражаються однокореневими паронімами, які належать до різних частин мови: *The charge to charge* (Business Week, 2014). Йдеться про необхідність сплати певного податку. Маємо два прототипи *the charge* – «відповідальність» і *to charge* – «стягувати платню». Актуалізація наданих прототипів у кореляти вможливується завдяки двом семам, які формально мають однакові оболонки, що веде до каламбурності висловлювання й інтригує читача.

Більшу експресивність можуть мати ті пароніми, які виявляють випадкову схожість кореневих морфем і навмисно використовуються в якості прототипів паронімічної атракції; взаємодія їх значень приводить до амбівалентності внутрішньої форми висловлювання. Наприклад: *Extra-strength aspiration* (Business Week, 2015). Наведене словосполучення використане для газетного заголовку статті, в якій йдеться про популярну фармацевтичну фірму, одним із дієвих лікарських засобів якої є аспірин. Корелятами атракції виступають дві лексичні одиниці з однаковим коренем – *aspiration* (експліцитна одиниця зі значенням «сильне прагнення досягти певної мети») та *aspirin* (одиниця, яка імплікується контекстом статті, зі значенням назви лікарського засобу). В результаті переосмислення виникає новий сенс висловлювання – «занадто сильне прагнення компанії наповнити ринок чудодійним аспірином».

Необхідно зазначити, що окрім випадків паронімії, описаних вище, існує ще один вид, коли один із корелятивів є складним словом, а друге слово має в своєму складі певну його частину. При цьому коренева морфема другого слова співпадає з однією із кореневих морфем його складного прототипу. Наприклад: *An eyesore or a sight for sore eyes* (The Times,

2016). У наведеному прикладі паронімічної атракції знаходимо кореляти *eyesore* – «образливе для очей» і *sore* – «хворий», *eyes* – «очі». В результаті одержуємо нове паронімічне висловлювання із значенням для певного контексту «обурливий / занедбаний вигляд одного із шотландських міст».

Наразі досить часто спостерігаємо випадки використання в складі українського слова лексичної одиниці англійського походження в якості його частини. Наприклад, назвою однієї із телевізійних передач, яка транслювала наживо дискусію політичних експертів, стала така: «*Коротко про особLive*».

Як бачимо із наведених прикладів, у паронімічній атракції беруть участь як нормативні (узуальні) мовні одиниці, так і okazіоналізми, утворені за рахунок звукової спільності з іншими узуальними лексемами. Таким чином, у створенні паронімічної атракції спочатку беруть участь її прототипи – узуальні мовні одиниці, такі як морфеми або слова. Згодом ці прототипи актуалізуються в кореляти, тобто вже в мовленнєві одиниці, які беруть участь у формально-смысловій грі. При цьому зазначаємо, що прототип і кореляти можуть співпадати як формально, так і семантично, або вони можуть мати деякі розбіжності, і в цьому випадку маємо okazіональну одиницю. Отже, кореляти можуть бути як узуальними, так і okazіональними мовленнєвими одиницями.

4. Висновки

Отже, характеризуючи термін «паронімічна атракція» як узагальнюючий, можна говорити про такі різновиди цього явища, як: а) паронімію, що має на меті співвіднесення в мовленні слів з однаковим коренем (*тактовний – тактичний, відповідний – відповідальний, примітний – примітливий*), б) парономазія, яка будується на співвіднесенні різнокореневих слів (*освічений – досвідчений*). При цьому стилістичне враження, яке викликають ці різновиди, не є однаковим: при вживанні двох однокорінних паронімів ефект несподіваності дещо втрачається, оскільки використовуються слова, які позначають близькі за значенням поняття. При вживанні парономазії зазначений ефект буде яскравішим, оскільки слова є близькими тільки за формою, а не за значенням. Для створення паронімічної атракції також використовують прийоми руйнації фразеологізмів, зіставлення омонімів і різних значень багатозначних слів.

Таким чином, домінуючим принципом використання мовного матеріалу в процесі застосування або створення паронімічної

атракції є зіставлення значень лексичних одиниць з метою певного смыслового накопичення або навіть гіперболізації думки. Розбіжності між семантичними характеристиками формально подібних або ідентичних мовних одиниць і створюють смыслову атракцію. Отже, паронімічну атракцію можна визначити як прийом навмисного залучення в мовлення формально подібних (або ідентичних) мовних одиниць з метою створення формально-смыслові гри, за якої мовні одиниці (прототипи) актуалізуються в мовленнєві одиниці (кореляти), і в результаті утворюється амбівалентне висловлювання емоційно-оцінювального характеру. Подальшою перспективою дослідження може бути вивчення явища паронімічної атракції з урахуванням результатів досліджень таких наук, як нейролінгвістика та психолінгвістика.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Григорьев В.П. Из прошлого лингвистической поэтики и интерлингвистики. Москва, 1993. 172 с.
2. Гуцул О.В. Стилистичне вживання паронімів у журналістських текстах. URL: https://knowledge.allbest.ru/languages/3c0b65635a3bc68b5c43b89521206d36_0.html (дата звернення 14.04.2019).
3. Воронюк О.В. Паронімічна атракція в заголовку текстів англomовної масової комунікації : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.04 ; Одеський державний університет імені І.І. Мечникова. Одеса, 1998. 190 с.
4. Евграфова А.А. Стилистическое использование паронимов разных типов. *Исследования по русскому и украинскому языкам*. Днепропетровск, 1973. С. 51–57.
5. Критенко А.П. Паронімія в українській мові. *Мовознавство*. 1968. № 3. С. 50–62.
6. Кузнецова И.Н. О паронимии. *Вестник московского университета*. Москва, 1977. № 4. С. 46–56.
7. Никонов В.М. Паронимы в современной речи : автореф. дисс. ... канд. филол. наук : 10.02.04 ; Минский государственный лингвистический университет. Минск, 1980. 24 с.
8. Полтавець Ю.С. Типи паронімічної атракції в сучасній українській газетній періодиці. *Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова*. 2014. Вип. 11. С. 49–58.
9. Розенталь Д.Е., Теленкова М.А. Словарь лингвистических терминов. Москва : Просвещение, 1985. 399 с.
10. Ткаченко Л.П. Стилистические функции паронимов. *Филологические науки*. Витебск, 1982. № 4. С. 76–81.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ:

11. The Reader's digest. 2018. October. URL: <https://www.rd.com/> (access date: 14.04.2019).
12. Business Week. 2014. February. URL: <https://www.bloomberg.com/businessweek> (access date: 16.04.2019).
13. Business Week. 2015. May. URL: <https://www.bloomberg.com/businessweek> (access date: 16.04.2019).
14. The Times. 2016. April. URL: <https://www.the-times.co.uk/> (access date: 16.04.2019).

REFERENCES:

1. Grigorev, V.P. (1993). Iz proshlogo lingvisticheskoi poetiki i interlingvistiki [From the past of linguistic poetry and interlinguistics]. Moscow [in Russian].
2. Hutsul, O.V. (2013). Stylistychnе vzhывання paronimiv u zhurnalistskykh tekstakh [Stylistic usage of paronyms in journalistic texts]. Retrieved from: https://knowledge.allbest.ru/languages/3c0b65635a3bc68b5c43b89521206d36_0.html [in Ukrainian].
3. Voroniuk, O.V. (1998). Paronimichna atraktsiia v zaholovku tekstiv anhlomovnoi masovoi komunikatsii [Paronymic attraction in English-speaking mass media headlines] (Candidate's thesis). Odesa: Odessa I.I. Mechnykov National University [in Ukrainian].
4. Evgrafova, A.A. (1973). Stilisticheskoe ispolzovanie paronimov raznykh tipov [Stylistic use of paronyms of different types]. Issledovaniia po russkomu i ukrainskomu iazykam. Dnepropetrovsk, pp. 51–57 [in Russian].
5. Krytenko, A.P. (1968). Paronimiiia v ukrainskii movi [Paronyms in the Ukrainian language]. Movoznavstvo, no. 3, pp. 50–62 [in Ukrainian].
6. Kuznetsova, I.N. (1977). O paronimii [About paronyms]. Vestnik moskovskogo universiteta. Moscow, no. 4, pp. 46–56 [in Russian].
7. Nikonov, V.M. (1980). Paronimy v sovremennoi rechi [Paronyms in modern speech] (Extended abstract of candidate's thesis). Minsk: Minsk State Linguistic University [in Russian].
8. Poltavets, Yu.S. (2014). Typy paronimichnoi atraktsii v suchasni ukrainskii hazetni periodytsi [Types of paronymic attraction in modern Ukrainian newspaper periodical press]. Naukovi chasopys Natsionalnoho pedahohichnoho universytetu imeni M.P. Drahomanova, issue 11, pp. 49–58 [in Ukrainian].
9. Rozental, D.E., Telenkova, M.A. (1985). Slovar lingvisticheskikh terminov [Dictionary of linguistic terms]. Moscow: Prosveshchenie [in Russian].
10. Tkachenko, L.P. (1982). Stilisticheskie funktsii paronimov [Stylistic functions of paronyms]. *Filologicheskie nauki*. Vitebsk, no. 4, pp. 76–81 [in Russian].
11. The Reader's digest (2018). October. Retrieved from: <https://www.rd.com/> [in English].
12. Business Week (2014). February. Retrieved from: <https://www.bloomberg.com/businessweek> [in English].
13. Business Week (2015). May. Retrieved from: <https://www.bloomberg.com/businessweek> [in English].
14. The Times (2016). April. Retrieved from: <https://www.the.times.co.uk/> [in English].